

EL DRET DE L'HONOR

L'honor, quina paraula!, paraula que ve del llatí "honos", "honoris" que es defineix com una qualitat personal que reporta l'estimació i el respecte de la comunitat per les pròpies virtuts i la conducta; quan una persona no reuneix aquesta qualitat se li aplica el prefix "des", deshonest, deshonrat. L'honor és una paraula que en l'antigor tenia un valor fonamental en quant al crèdit, l'aval, el respecte i la credibilitat d'una persona i que en l'actualitat està molt devaluada.

Encara no fa més de cent anys una persona d'honor era la que donava una paraula i la complia passés el que passés, fins i tot donar la paraula o fer una encaixada de mans era tant o més important que un contracte escrit i qui no complia aquest pacte, veia com el seu honor quedava tacat greument i perdia la credibilitat davant la comunitat.

Des de fa un temps, en els mitjans de comunicació han aparegut una sèrie de casos en que s'ha pogut veure que l'honor ja no té la importància d'abans, polítics, empresaris, personalitats, etc., han prioritzat el seu interès econòmic per davant la ètica i la honorabilitat personal, malgrat l'alt cost a pagar davant la justícia i la societat.

La persona que ha comés un delicte ha de respondre dels seus actes davant la justícia, ella s'encarregarà de demostrar amb les proves evidents que l'ha comés i després d'un judici imparcial determinarà la pena o càstig que li correspon. Des del començament de les instruccions del cas fins la celebració del judici, els imputats i acusats seran tema d'actualitat dels mitjans de comunicació i fins i tot la "premsa rosa" dedicarà algunes pàgines parlant d'ells, creant un ambient hostil al voltant de cadascun, sense comptar si la sentència els condemna a presó, llavors tindrem tema per temps.

Però, deixant a part aquests "personatges" cal veure també que hi ha un altre grup de persones en el que podem trobar polítics, empresaris i treballadors que se'ls acusa, calumnia i difama per haver comés un presumpte delicte sense haver prou proves que determinin la seva culpabilitat; des del seu anunci als mitjans de comunicació es veuran sotmesos a una pressió que no havien tingut mai fins aquest moment.

L'article 11 de la Declaració dels Drets Humans en el seu apartat 1 diu: "*Tots els acusats d'un delicte tenen el dret que hom presumeixi la seva innocència fins que no es provi la seva culpabilitat segons la llei en un judici públic, en què hom li hagi assegurat totes les garanties necessàries per a la seva defensa.*", malgrat això aquestes persones i les seves famílies hauran de passar un calvari en el que es poden donar casos per exemple: en que el polític rebrà pressions del partit o de l'equip de govern perquè dimiteixi, l'empresari veurà reduïdes les vendes del seu negoci i si no és prou fort econòmicament parlant, pot acabar tancant-lo i abocant als treballadors a l'atur i en el cas de l'empleat o treballador es veurà suspès o acabarà perdent la feina i en conclusió, reduint els ingressos de la seva família; tots ells sense poder fer res més que el que pugui fer el seu advocat davant la justícia i com tots sabem, per la gran quantitat de paperassa, d'articles a revisar, testimonis, etc. és lenta, molt lenta i durant 2,3,4 o fins i tot 5 anys, segons l'aportació de proves, recursos i ajornaments, ells i llurs familiars seran insultats i assenyalats com a culpables, a partir d'aquest moment veuran l'esquena d'amics,

veïns i fins i tot hauran de convèncer a alguns membres de la seva pròpia família que són innocents.

Un bon dia se celebrarà el judici, tot just d'acord amb l'article 10 de la Declaració dels Drets Humans que diu: *"Tota persona té dret, en condicions de plena igualtat, a ser escoltada públicament i amb justícia per un tribunal independent i imparcial, per a la determinació dels seus drets i obligacions o per a l'examen de qualsevol acusació contra ella en matèria penal."*; un cop passat aquest període i el batlle dicti la sentència: "no culpable o innocent", la societat sabrà per fi que els acusats tenien raó (ells ja ho sabien), possiblement ja ningú se'n recordarà d'ells, és "aigua passada" però qui els retornarà l'Honor, el seu prestigi, la seva imatge que han perdut ja fa temps?, qui els retornarà el càrrec, l'empresa o el treball?. Ara, hauran de tornar a començar, el polític potser en un segon pla, l'empresari intentarà formar una altra empresa i el treballador podrà intentar trobar una altra feina (si en troba) amb el seu expedient en blanc.

L'advocat de cadascun d'ells intentarà reclamar danys i perjudicis per retornar quelcom de l'honor, imatge i reputació als seus clients però, quin càstig o pena tindran els qui vam promoure la denúncia infundada, potser per motius polítics, econòmics, d'enveja o simplement per un interès particular?; en els darrers temps estem contemplant casos similars en que si hi algú que destaca, que té possibilitats de promocionar o ser elegit per un alt càrrec, de cop i volta es destapa algun cas de prevaricació, de tràfic d'influències, suborn, amiguisme o robatori que fa que aquesta persona no pugui accedir a aquest càrrec o promoció.

La major part d'aquestes persones (estic segur) demanarien als responsables de la Justícia, als qui fan les Lleis si, de la mateixa forma que en un judici si les proves són evidents de delictes i l'acusat és condemnat, no seria també recíproc que si el denunciant resultés afavorit o no pogués aportar proves suficients de culpabilitat, el batlle pogués preveure incoar un procediment en contra del denunciant per contravenir l'article 12 de la Declaració dels Drets Humans, que diu: *"Ningú no serà objecte d'intromissions arbitràries en la seva vida privada, la seva família, el seu domicili o la seva correspondència, ni d'atacs al seu honor i reputació. Tothom té dret a la protecció de la llei contra tals intromissions o atacs."*, i d'aquesta forma no haver d'esperar que l'advocat de l'acusat presenti la pertinent demanda?, potser d'aquesta manera es reduirien les denúncies fraudulentament i hi hauria més joc net.

Josep Ma. Tomás Bach